

Ulykkesforsikringsloven, og hvorover der er klaget, har sandelig ikke beroet paa Mangelen paa Adgang til Appel eller paa, at Appelinstanten, Indenrigsministeriet, ikke, hvis der var Strid om Spørgsmaalene, fortolkede Loven paa en rimelig Maade eller tog de rigtige sociale Hensyn ved Bedømmelsen af de foreliggende Forhold. Klager herover har aldrig foreligget. Det er ganske andre Fejl ved Ulykkesforsikringsloven, som har givet Anledning til de mange Beklagelser, der har fundet Sted. Vanskelighederne er fremtraadt, hvor Loven positivt udelukkede fra Erstatning, hvad ingen Appel kunde have rettet paa, fordi Lovens Mening og Ord var aldeles klare og bestemte. Altsaa den nuværende Tilstand med Hensyn til Appel har ingen som helst Klager fremkaldt. Ikke desto mindre har jeg ikke det mindste imod at fravige den og gaa over til en Højesteretsappel. Men man maa vælge, om man vil have Domstolsappel eller indenrigsministeriel Appel. Det er min Opfattelse.

Naar det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds talte om, at der her var foreslaaet en livsvarig Plads, fordi man maaske ønskede at fastsætte, hvem der nu skulde have denne for Livstid, maa jeg maaske henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at dette Spørgsmaal overhovedet ikke foreligger mere, efter at jeg har tiltraadt det Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget om at gøre denne Stilling tidsbegrænset.

Fraenkel: Til den højtærede Indenrigsminister maa jeg sige, at der er ikke Tale om Skøn; hvor Spørgsmaalet er om enten at have Appel til et Ministerium eller at have Appel til en Domstol. Appel til et Ministerium giver jeg ikke en sur Sild for efter mine Erfaringer, men Appel til en Domstol indeholder vel ikke den evige Retfærdighed, men kommer dog saa vidt, som man menneskelig talt kan komme.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen) vil jeg dog spørge, om den Part, som det ærede Medlem kalder den svage Part, er bedret tjent med at maatte finde sig i en Uret end med eventuelt at maatte taale en Forhaling ved, at der staaer en Appelinstant aaben. (*Ivar Berendsen:* Ja!). Virkelig? Det mener jeg nu ikke. Jeg har ogsaa været i den Stilling at være den svage Part; men jeg har kun ønsket en eneste Ting, og det var, at man vilde give mig Lejlighed til at faa Sagen afgjort ved en Ret.

Indenrigsministeren (Rode): Den Lidskab, hvormed det ærede Medlem (Fraenkel) taler, fik nu ved hans Slutningsord sin naturlige Forklaring, som jeg hidtil har savnet. Men den Omstændighed, at det ærede Medlem har været i et Tilfælde, hvor han mente, at han burde have haft Adgang til Appel, kan dog ikke overføres paa det foreliggende Spørgsmaal. Det, der her er Tale om, er Ulykkestilfælde, og jeg ved ikke, om det ærede Medlems Affære var et Ulykkestilfælde. Spørgsmaalet her drejer sig om en social Lov og om Administrationen af en social Lov, og det er virkelig en Skønssag, om Appel af Afgørelser i Henhold til en saadan Lov rimeligt hører ind under Administrationen eller bør føres frem til Domstolene. Det kan være, det kan have sine Fordele at gaa til Højesteret. Nuvel, vælg saa dog den Vej! Men man vil ikke vælge den Vej, fordi man forstaaer, at det kan være ønskeligt, at det netop er Indenrigsministeriet, der er Appelinstant. Jeg tror, det fremgik af Udtalelserne af det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), at dette kan være rigtigt, at det i Grunden er Indenrigsministeriet, der bedst kan skønne i disse Appelspørgsmaal. Det vil man derfor ikke udelukke. Men hvis det er Opfattelsen, bør man ikke føje den nye Appelinstant til, i alt Fald ikke saaledes, som det er foreslaaet her. Mit Standpunkt er altsaa kun vendt mod den Formulering af Appelforholdene, som der her er talt om. Jeg skal med største Fornøjelse drøfte andre Ordninger af Appelforholdene, ogsaa den, at Indenrigsministeriet helt gaar ud, og at en anden Instans træder i Stedet.

Jensen-Sønderup: Jeg tror ikke, det vil være rigtigt at lade Indenrigsministerens Afgørelse helt falde bort. Jeg har allerede nævnt, at den vil befri Højesteret for en Mængde Sager, men jeg føjer yderligere til, at det baade er i Overensstemmelse med den Praksis, vi hidtil har haft, og ogsaa i al Almindelighed vil være det rigtige at bibeholde Indenrigsministerens Afgørelse i alle de Spørgsmaal, der er nævnte i § 14.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen), at jeg oprigtig talt ikke forstaaer det Standpunkt, han siger, at han og hans Meningsfæller har indtaget i Udvalget, og som han kunde tænke sig ogsaa siden hen at gaa ind paa, at man kunde appellere til Højesteret de under a., b. og c.